

Hest på gaflen

Foto: PR

CHARLOTTE INUK
43 år. Forfatter til en lang række børnebøger og romaner som 'Sultekunstnerinde' (2004) og den senest udkomne 'Store dyr'.

I Charlotte Inuks nye roman, 'Store dyr', kan en kvindelig dyrlægestuderende hverken kende forskel på mænd og kvinder eller mennesker og dyr. Hun oplever det ikke selv som problematisk, men mødet med storbyen og studiets virkelighed kompliceres noget af denne omfavnende kærlighed til alverden.

Romanens småskizofrene dyrlægestuderende oplever, at hun har sex med dyr?

»Jeg tvivler på, at hun vitterlig, når hun er i seng med sin kæreste, tror, at det er en hest. 'Store dyr' handler for mig ikke om mennesker, der har sex med dyr, men om en uspoleret romankarakter, som har den medfødte brist, at hun ikke kan se forskellen på mennesker og dyr og derfor støder hårdt mod universitetets pølsefabrik. Det erotiske forhold mellem mennesker og dyr foregår på et rent symbolsk plan for at illustrere de groteske grænser, vi har sat op mellem mennesker og dyr«.

Af alle dyr, hvorfor er kæresten netop en hest?

»Hesten befinder sig i grænseområdet mellem kæledyr og produktionsdyr og udgør derfor et sted, hvor man rent faktisk kan skændes om det samme dyr. Hesten er ekstremt ladet i forhold til den problematik, at vi i vores samfund foretager en absurd adskillelse imellem kæledyr, som vi synes er søde og nuttede, og så 'maddyr', som vi fuldstændig fortrænger bliver pint og plaget hver dag«.

'Store dyr' er splittet mellem en syg, men mangfoldig indre verden og en rationel, videnskabelig ydre verden. Men hvilken er egentlig den syge?

»Verden søger en bekvem måde at slå ihjel på, og det gør den syg. Det skrækkelige, vi gør ved dyrene, når vi bruger dem som slagtedy, er ikke så meget det, vi gør imod dem, som det, vi gør imod os selv. Vi slår en empati ihjel, der empirisk bevist er medfødt hos os, når vi på denne måde massemyrer dyr. Industrien sætter adskillelsen i system og skaber et skizofrent misforhold til dyrene. Jeg diagnosticerer ikke samfundet, men synes, at det er væsentligt at gøre sig denne fortrængning klart i forhold til, hvordan vi behandler dyr og frem for alt mennesker. De tyske udryddelseslejre var f.eks. inspireret af de første samlebandsslagterier, fordi man ud fra dem kunne se, at skulle slagtningen foretages i stort omfang, hjælper det, at hver enkelt tager sig af én ting, så ingen bliver dårlige af hele foretagendet«.

Passager i romanen er deciderede noter fra forelæsninger på dyrlægestudiet. Hvorfor?

»Det videnskabelige sprog forstærker vores distancerede forhold til dyr. Men grotesk nok har vi alligevel dyr, hvor vi har mere lov til at sige, 'sikke en sød dreng'. Det er perverst, at man på den ene side prøver at opretholde et distancerende sprog til dyrene og på den anden side leger med det. Hvis man f.eks. siger 'den lille kats hånd', bliver det enormt følelsesladet. Man bruger pænere ord til at dræbe dyr, pelsning f.eks., så det lyder, som om man på harmløs vis tager pelsen, uden at dyret tager videre skade. Hvordan kan man gå rundt og elske sin kat højt og så have en burræv omkring halsen?

CHRISTINA YTZEN LAURIDSEN

christina.lauridsen@pol.dk